

280251

Biblioteca Universitatii Cluj

Janer de argint

Se pune întrebarea, pentru ce unii oameni cari se roagă mult, nu sunt mai buni decât alții, ci dimpotrivă? Si iată răspunsul:

Pentru același motiv pentru care Arabii cari-și spală mâinile de mai multe ori pe zi, nu le au mai curate. Si de ce? Pentrucă ei nu se spală ca să fie curați, ci pentru ca să se spele.

***

Dacă supraveghem gândurile și sentimentele noastre, nu vom avea nevoie să supraveghem prea mult cuvintele și faptele noastre.

Să cunosc pe Hristos, iată știința mea; să slujesc lui Hristos, iată chemarea mea; să sufăr pentru Hristos, iată gloria mea.

***

Greșelile noastre sunt mai întâi trecătoare, devin apoi oaspeții noștri și în cele din urmă stăpânii noștri.

***

Un autor necunoscut s'a exprimat în felul următor despre Biblie:

„Această Carte ne descoperă înțelepciunea lui Dumnezeu, starea păcătoșilor și fericirea credincioșilor. Invățăturile ei sunt sfinte, istorisirile ei sunt adevărate, preceptele ei sunt obligatorii și hotărârile ei sunt neschimbate.

„Citește-o, ca să fii înțelept; crede în ea, ca să fii mântuit și trăește-o, ca să fii sfânt.

„Ea conține lumină pentru a te îndruma, hrană pentru a te întreține și mângâiere pentru ca să-ți aline durerea. Ea este harta călătorului, toiagul pelerinului, busola pilotului, sabia ostașului și caracterul creștinului.

„Aici paradisul este restatornicit, cerul deschis și porțile iadului închise. Hristos este obiectul ei cel mare, binele nostru scopul ei și slava lui Dumnezeu ținta ei.

„Ea trebuie să umple memoria, să stăpânească inima și să călăuzească piciorul. Citește-o încet, deseori și cu multă rugăciune. Ea este o mină de

Coperta: Sfârșit de toamnă

bogăție, un raiu al slavei și un fluviu de plăcere.

„Ea îți este dată în timpul vieții, va fi deschisă la judecată și va fi amintită în veci.

„Ea cuprinde cea mai înaltă răspundere, va răsplăti cele mai mari eforturi și va condamna pe toți cari-și bat joc de conținutului ei”.

***

Spurgeon dă următoarea pildă de încredere în Dumnezeu:

Bunicul meu era un biet pastor sărac. N'avea mai de niciunele. De mare ajutor îi era o vacă, cu al cărei lapte putea să întrețină pe cei zece copii ai săi. Dar într'o zi și aceasta se îmbolnăvi și muri.

— Ce-ai să faci acum, îl întrebă bunica?

— Eu nu-ți pot spune ce o să fac, dar știu ce va face Dumnezeu: El Se va îngriji. Ne trebuie lapte pentru copii și El știe aceasta.

În dimineața următoare primea 500 de franci. Niciodată nu ceruse ceva la fondul de ajutor, dar în ziua aceea, când comitetul a făcut distribuirea ajutoarelor, mai rămăneau 125 de franci. Un membru dădu atunci ideea că ar fi bine să-i trimită sărmanului Spurgeon din Essex. Președintele comitetului, un oarecare domn Morely, se oferă să mai dea și el 125 de franci dela sine. Alți doi făcură la fel și astfel se adună suma de 500 de franci. Ei nu știau nimic de cele ce se întâmplase cu vaca bunicului meu, dar cum vedeți, Dumnezeu știa, și El voia să-i dea suma necesară spre a putea cumpăra alta. Acești domni din Londra nu-și dădeau seama de importanța serviciului pe care i-l făceau.

***

Un naturalist care se plimba cu un prieten pe străzile unui mare oraș, pline de lume și de sgomot, se opri deodată zicându-i:

— Auzi un țărâit de greier?

— Ei, asta! zise prietenul său râzând. E posibil să auzi un greier în învălmășala asta?!

— Si cu toate astea, eu aud un greier, zise naturalistul și dând laoparte o piatră, descoperi insecta.

— Ai auzit într'adevăr cri-cri-ul acestui greier în sgomotul străzii? îl întrebă prietenul său mirat.

— De sigur, zise naturalistul. Eu îmi petrec timpul ascultând șoaptele naturii, fie că mă găsesc în pădure, la câmp sau în oraș. Fiecare aude ceea ce ascultă.

Scotând o monedă din portmoneul său, o aruncă pe pavaj, și toți trecătorii duseră instinctiv mâna la buzunar, să vadă dacă nu cumva a căzut dela ei. Ei ascultau în chip natural sgomotul argintului.

Voi ce ascultați? Urechile lui Dumnezeu sunt învățate să asculte rugăciunile noastre, dar urechile noastre au învățat să asculte poruncile Lui?

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secț. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Un Prieten

Niciodată în decursul istoriei n'au existat atâtea sinucideri ca în zilele noastre. În ultimul timp, numărul celor cari, de bună voie și fără vreun drept, își suprimă viața, a crescut așa de mult, încât provoacă îngrijorarea și se fac încercări pentru remedierea acestui rău social. Cu toate acestea, vedem că răul, în loc să dispară, devine și mai acut și tinde să ia aspectul unui adevărat flagel.

Din rapoartele și statisticele făcute, putem însă trage foarte ușor concluzia că, departe de a fi vorba de o îndreptare sau chiar numai de o ameliorare a situației, starea aceasta se agravează pe zi ce trece, iar societatea și oamenii de bine nu mai au nimic altceva de făcut, decât să încrucișeze brațele și să privească fără nicio putere, cum defilează prin fața ochilor lor tristul convoi al celor ce-și iau adio dela această viață „fără sens”.

Nu interesează de fapt atât de mult motivele cari determină pe sinucigași să bea cupa cu otravă, pentru că pe acestea le putem afla cetind ziarele. Ceea ce interesează în primul rând sunt cauzele adânc sufletești, cari dau naștere acestor pretești, în cari se cuprinde tot tragicul unei vieți desordonate și fără Dumnezeu.

Nu de mult ziarele au anunțat o sinucidere care m'a impresionat nu atât prin dramaticul ei, cât prin înțelesul profund semnificativ al celor câteva cuvinte pe cari sinucigașul le lasă scrise. Fără să arate care este motivul pentru care părăsește această viață face această dureroasă mărturisire: „Dacă aș fi găsit ieri un prieten, poate mai trăiam o lună, un an...”

Cât de dureros este când ne gândim că sunt mulți aceia cari pribegesc în această lume de decepții și amărăciuni, căutând un prieten care să le ajute să-și prelungească măcar cu o zi sau cu o lună o viață searbădă și tristă!

Cine poate să întindă o mână de ajutor acestor sărmene suflete? Cine are destulă putere pentru a ridica din groapa mizantropiei și a desgustului de tot ceea ce se numește viață, aceste epave?

Oltul la mănăstirea Cozia

Cine este atât de optimist ca să poată face să înflorească din nou trandafirii bucuriei în aceste suflete obscure? Cine este atât de fericit, ca să poată da din fericirea lui și acelora pe a căror frunte n'a strălucit niciodată o rază de fericire? Cine poate să spună un cuvânt de mângâiere și de îmbărbătare acestor obidiți? Si, unde este prietenul acela care numai cu o zi sau cu câteva ore înainte, să vină să mângâie fruntea și să ștergă lacrimile celui în agonie sufletească?

Mulțimea celor istoviți și descurajați n'are nevoie astăzi atât de mult de sprijinul nostru moral și sufleteșc; aceasta nu-i poate ajuta prea mult. Concepțiile false despre viață sunt prea adânc înrădăcinate pentru ca educația și

cultura să le poate smulge. Prea mult a fost hrănit sufletul cu o „evanghelie” a desnădejzii, prea mult a fost hrănit cu cenușă pentru ca să mai poată fi așa de ușor adus la realitate, prin aceste mijloace. **Un prieten:** iată ce lipsește sufletelor desnădăjduite.

Un prieten blând și iubitor, un prieten fericit, un prieten care să fie gata să sacrifice totul, chiar și vieța sa, pentru fericirea celor nefericiți. Dar unde se poate găsi acest prieten ideal, perfect înțelegător și sincer? Tânărul nostru L'a dorit, dar nu L-a căutat, sau poate că L-a cunoscut odată și L-a părăsit....

Eu L-am căutat și L-am găsit. L-am căutat pentru că și eu aveam nevoie de un prieten și L-am găsit, pentru că El totdeauna e aproape și Se lasă să fie găsit.

M'am destăinuit Lui și am aflat că El m'a iubit mai înainte ca eu să-L fi cunoscut sau să fi auzit ceva despre El. I-am mărturisit Lui toate îndoielile, toate nedumeririle și toate greșelile mele, iar El m'a sfătuit, m'a încurajat și m'a iertat. Eu I-am spus Lui toată descurajarea sufletului meu și am plâns trecutul meu, iar El m'a ridicat, m'a mângâiat și a șters lacrimile mele.

El a făcut să dispară din inima mea desgustul de viață și m'a ajutat să-mi schimb cu totul concepțiile greșite de mai înainte, făcându-mă să înțeleg că viața aceasta nu este lipsită de sens, ci ea ne-a fost dată să o trăim și să ne pregătim pentru viața cea cu adevărat fericită. Mi-a dat tărie să trec cu bine prin toate greutățile și încercările și să le privesc ca pe adevărații mei educatori întru formarea mea pentru țara aceea în care nu mai există nici plâns, nici durere.

Mi-a arătat cât a suferit El pentru durerile noastre ale tuturor; cum a părăsit strălucirea cerească, S'a coborât jos pe pământ, a răbdat de foame și de oboseală și cum a fost batjocorit, maltrat, scuipat și bătut în chipul cel mai neomenos; cum a fost silit în

cele din urmă să-Si ducă singur crucea pe care avea să fie răstignit și cum mâinile acelea cari alinau atâtea suferințe, au fost străpunse așa de nemilos de loviturile crude ale celor pentru cari El murea.

Mi-a arătat palmele Sale cari au fost pironite pentru mântuirea

Toamna

*A verii patimă nebună,
Cu jocul ei sălbatic, cald,
A smuls, pe-o noapte de furtună,
Pădurii, haina de smarald....*

*Imprăștiind melancolie,
Stă gol copac lângă copac,
Și nu-i o floare pe câmpie....
Și crângul a rămas sărac....*

*Și totuși lin, prin atmosferă,
Plutește-un dor discret și vag,
Turburător ca o himeră....
Și ca un vis frumos, de drag....*

*Tot astfel toamna suferinții
Lăsatu-s'a și'n pieptul meu,
Dar sfântul șopot al credinții
Imi svântă lacrima mereu....*

*Și mâine 'n zorii dimineții
Ca dintr'un tainic sarcofag.
Vor reinvia bobocii vieții....
Și vom avea un nou toiaș.*

„Ancore” Ioan Al. Bran-Lemeny

mea și cari mai poartă încă și vor purta în veșnicie cicatricile iubirii divine, cari au vindecat rănila sufletului meu și cari au alinat durerile mele.

Acesta este Isus, prietenul meu și al tău, singurul prieten sincer și iubitor, al cărui glas care s'a auzit odată pe meleagurile Iudeei, se mai aude încă și astăzi: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”.

Isus este prietenul acela care poate să ajute. Numai El este atât de fericit, încât să ne poată face și pe noi fericiți. Numai El este atât de înțelept, de blând și de iubitor, ca să ne poată învăța, încuraja și sprijini, pentru că El însuși a suferit. El singur mai poate da sens acestei vieți și numai El poate să vindece omenirea de această psihoză sinistă, care tinde să se generalizeze. El este singura seapare și singurul mijloc de îndreptare, căci ce rost ar avea să ne țărăm pe pământul acesta o existență atât de mizerabilă, dacă dincolo de lumea aceasta nu mai există nimic și dacă Mântuitorul Isus n'ar fi murit și n'ar fi înviat pentru a face posibilă scăparea noastră și pentru a ne smulge din întunerecul disperării și al veșnicei desnădejdi?

Veniți la Isus voi toți cei trudiți, voi toți cei cari nu mai aveți nicio nădejde și voi toți cei obiștiți, pentru ca să primiți o nouă năzuință și un nou avânt pentru a prelungi existența voastră nu cu o zi sau cu o lună, ci cu nesfârșitele veșnicii și într'o fericire care n'a fost gustată nicio dată de vreun muritor, căci acolo sus în cer, înaintea Feței Sale, „sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice”.

Să ne desbrăcăm dar de hainele de doliu ale descurajării și să venim la prietenul nostru, Isus, pentru ca să fim îmbrăcați de El cu hainele albe ale bucuriei și fericirii eterne.

I. Dinu

O scrisoare de ziua nașterii

Un alt an din viața ta se încheie astăzi. Poți tu să privești asupra lui împăcat în tine însuși? Ai făcut progrese în ce privește viața dumnezeiască? Ai crescut în ce privește spiritualitatea? Ti-ai răstignit eul, cu simțămintele și plăcerile lui? Ai tu un viu interes în studiul cuvântului lui Dumnezeu? Ai câștigat biruințe hotărâte asupra propriilor tale simțăminte și asupra îndărătniciei tale? O, care a fost raportul vieții tale pentru anul care s'a scurs în veșnicie, spre a nu mai reveni niciodată?

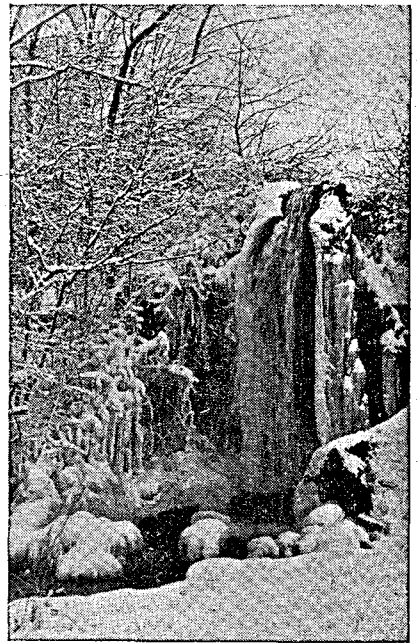
Si acum, când pășești într'un an nou, să faci aceasta cu hotărârea serioasă de a merge înainte și în sus. Fă ca viața ta să fie mai înnobită și mai înălțată decât până aci. Puneți ca țintă de a nu căuta propriile tale interese și plăceri, ci numai de a face ca lucrarea Răscumpărătorului tău să meargă înainte. Nu rămâne în locul acela unde trebuie să fii totdeauna ajutat, și unde alții trebuie să te păzească și să te păstreze pe calea cea strâmtă. Tu poți fi destul de tare ca să exerciți o influență sfântitoare asupra altora. Tu poți fi acolo unde interesul sufletului îți poate fi trezit spre a face bine altora, spre a mângâia pe cei întristați, a întări pe cei slabi, și a da mărturie despre Isus ori de câte ori ți se oferă prilejul. Pune-ți ținta ca să onorezi pe Dumnezeu în orice, totdeauna și pretutindeni. Adu cu tine religia în orice lucru. Fii conștiincios în orice faci.

Tu n'ai simțit în viață puterea salvatoare a lui Dumnezeu, așa cum ai privilegiul s'o faci, pentru că nu ți-ai pus ca marea țintă a vieții tale de a glorifica pe Hristos. Fă ca orice țintă pe care ți-o propui, orice lucrare în care te angajezi, și orice plăcere de care te bucuri, să fie spre slava lui Dumnezeu. Fă ca aceasta să fie rugăciunea inimii tale: Eu sunt al Tău, o, Doamne, și vreau să trăiesc pentru Tine, să lucrez pentru Tine și să sufăr pentru Tine.

Mulți pretind a fi de partea Domnului, dar nu sunt; greutatea tuturor faptelor lor este de partea Satanei. Prin ce mijloace putem noi vedea de partea cui suntem? Cine stăpânește inima? Pe cine însoțesc gândurile noastre? Despre cine dorim noi să conversăm? Cine stăpânește cele mai calde simțăminte ale noastre și cele mai bune puteri ale noastre? Dacă noi suntem de partea Domnului, gândurile noastre sunt împreună cu El, și cele mai plăcute meditații ale noastre sunt despre El. N'avem nicio prietenie cu lumea; noi am consacrat tot ce avem și suntem, Lui. Dorim să purtăm chipul Lui, să fim însuflețiți de Spiritul Lui, să facem voia Lui, și să facem plăcerea Lui în toate lucrurile.

Tu trebuie să mergi pe o cale așa de distinctă, încât nimeni să nu găsească în tine o piatră de poticnire. Tu nu poți avea o influență asupra celor din jurul tău fără să fii stăpânit de o hotărâre. Si hotărârile tale pot fi bune și sincere, dar ele se vor dovedi o nimicnicie, dacă nu faci din Dumnezeu țaria ta, și dacă nu mergi înainte cu o hotărâre fermă de acțiune. Tu trebuie să-ți predai inima pentru cauza și lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să stăruiești spre a capăta o experiență în viața creștină. Trebuie să reprezinți pe Hristos în viața ta.

Tu nu poți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona. Ești sau cu totul de partea Domnului sau de partea vrăjmașului. „Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu adună cu Mine, risipește”. Unii fac ca viața lor religioasă să fie un adevărat faliment, din pricină că totdeauna se clatină și sunt lipsiți de hotărâre. Adesea sunt convinși, și aproape că ajung până acolo, încât să se predea cu totul lui Dumnezeu; dar neputând să treacă de punctul acesta, cad iarăși. Si în timp ce se găsesc în această stare, conștiința lor se împietrește, și se face din ce în ce mai puțin simțitoare la îndemnul Duhului lui Dumnezeu. Duhul Său a avertizat, a convins, și a fost

Un surâs

Intr'un spital, întins pe patul său de suferință, un copil geme. Durerea îi contractă fața. Mișcătura, infirmiera se apleacă și îi șoptește: „Scump copilaș, aș vrea să-ți ajut, dar nu pot face nimic pentru tine.

— Dacă vrei, răspunse copilul, dați-mi numai un surâs.

Un surâs! Aceasta e puțin și e mult. Un criminal nu surâde.

Cu toată priceperea ei, infirmiera nu putea alina durerile copilului. Dar surâsul ei, această dovadă a simpatiei și a compătimirii, făcea să strălucească în ochii bolnavului lumina cerească. Iubirea divină se putea observa în surâs.

Nu putem spune deci că noi nu putem face nimic. În împrejurările cele mai disperate, unde mâna este neputincioasă, unde niciun ajutor nu mai e posibil, noi putem surâde. Să dăruiești un surâs celor cari sufăr, celor cari luptă, celor cari plâng, aceasta înseamnă să faci să se coboare pe pământ un colț din cer, înseamnă să iubești pe aproapele și să iubești pe Dumnezeu.

Să învățăm a surâde.

Dixi

neluat în seamă, până ce a fost aproape întristat. Cu Dumnezeu nu se poate juca nimeni. El arată în chip lămurit care este datoria, și dacă se dă dovadă de nepăsare de a primi lumina, atunci, aceasta devine întunec.

Dumnezeu te invită să fii lucrător împreună cu El în via Sa. Incepe chiar acolo unde te afli. Vino la cruce, și aci renunță la eul tău, la lumea aceasta și la idolul tău. Primește pe Isus pe deplin în inima ta. Te afli într'un loc unde trebuie să lupți din greu ca să-ți păstrezi consacrarea și să exerciți o influență care să aducă pe alții dela păcat, plăceri și nebunie, pe calea cea strămtă, pregătită pentru ca răscumpărării Domnului să meargă pe ea.

Predă-te cu totul lui Dumnezeu; sacrifică orice, fără rezerve, și caută astfel pacea care întrece orice înțelegere. Tu nu-ți poți primi hrana din Hristos, dacă nu ești în El. Dacă nu ești în El, ești ca o mlădiță uscată. Tu nu-ți dai seama de lipsa ta de curățenie și adevărata sfințenie. Trebuie să fii stăpânit de o dorință arzătoare după Duhul Sfânt, și să te rogi stăruitor ca să-l primești....

Tie nu ți se pare firesc să iubești lucrurile spirituale, dar poți să capeți această iubire, îndrumându-ți mintea și puterea ființei tale în această direcție. Puterea de acțiune, iată ceea ce îți lipsește. Adevărata educație este puterea de a folosi facultățile noastre așa încât să ajungem la rezultate folositoare. Care este pricina că religia preocupă așa de puțin atenția noastră, în timp ce lumea acaparează întreaga noastră ființă? Pricina este că forța întregii noastre ființe este înclinată în direcția aceasta. Noi ne-am pregătit ca să ne avântăm cu stăruință și putere în ocupațiile lumești, până ce este ușor ca mintea s'o apuce într'acolo. Așa se explică de ce creștinii găesc că vieața creștină este foarte grea, în timp ce vieața lumescă e foarte ușoară. Facultățile au fost educate să-și exercite forța lor în această direcție. În vieața religioasă n'a fost decât o recunoaștere a adevărilor cuvântului lui Dumnezeu, dar nu o ilustrare practică a lor în vieață....

Rar s'ar găsi piperniciți spiritual, dacă mintea ar stăruie continuu asupra lucrurilor spirituale. Numai a se ruga cineva pentru aceasta și despre aceasta, nu va folosi la nimic. Tu trebuie să-ți deprinzi mintea să se concentreze asupra lucrurilor spirituale. Exercițiul va aduce tărie. Mulți pretinși creștini sunt pe cale să piardă amândouă lumile. A fi jumătate creștin și jumătate lumesc, înseamnă a fi o sutime creștin și restul lumesc.

Vieața spirituală este ceea ce cere Dumnezeu, totuși sunt mii de inși cari strigă: „Eu nu știu ce e asta; eu n'am nicio putere spirituală, n'am Duhul lui Dumnezeu”. Totuși, aceleași persoane vor fi foarte active și guralive, ba chiar foarte talentate, când vorbesc despre chestiuni lumești. Ascultați la unii ca aceștia în adunările religioase. Zeci de cuvinte sunt rostite cu o voce ce de abia poate fi auzită. Ei sunt lumești. Ei și-au cultivat înclinațiile lumești până când au devenit tari în această direcție. Cu toate acestea sunt tot așa de slabi ca și niște prunci în ce privește lucrurile spirituale, în cari ar trebui să fie tari și inteligenți. Lor nu le place să stăruie asupra tainei evlaviei. Ei nu cunosc vorbirea cerului, și nu-și deprind mintea așa ca să fie pregătită să cânte cântările cerului, sau să simtă plăcere de serviciile spirituale, cari atrag atenția tuturor.

Pretinșii creștini, creștinii lumești adică, sunt neobișnuiți cu lucrurile cerești. Ei nu vor să fie niciodată aduși la porțile Noului Ierusalim spre a lua parte la servicii, cari până aci nu i-au interesat în mod deosebit. Ei nu și-au deprins mințile ca să aibă plăcere de devoțiune, de meditație asupra lucrurilor lui Dumnezeu și asupra cerului. Cum vor putea ei atunci, să ia parte la serviciile cerului? Cum să aibă ei plăcere de cerul spiritual, curat și sfânt, când n'au avut plăcere de el nici aci pe pământ?....

Mintea trebuie să fie educată și disciplinată ca să iubească curățenia. O iubire pentru lucrurile spirituale trebuie să fie incurajată, da, trebuie să fie încurajată, dacă vrei să crești în harul și cunoștin-

(Urmare la pag. 10)

Grandoarea și micimea omului modern

S'ar părea că omul a atins culmea civilizației. El este mândru de cuceririle și descoperirile sale. Omul este într'adevăr mare. Sau cel puțin așa i se pare. Căci ceea ce numește el grandoarea, nu este slăbiciune? Si adevărata grandoarea nu se găsește în altă parte?

Si cu toate acestea.... Dacă omul a supus fiarele sălbatice, a învins elementele, dacă a smuls secretele naturii, a lărgit granițele vieții și adesea a făcut să întârzie moartea, câtă slăbiciune și câtă lipsă de putere se vede în domeniul intim al sufletului. Noi am auzit mărturisirea de pe buzele unuia dintre primii eroi ai credinței: „Răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac”....

În fața poftelor cari-l hărțuesc și a intereselor egoiste cari clotocesc în el, în fața vrăjmașilor nevăzuți, a forțelor rele cari-l asaltează, ce este omul, cu știința, cu inteligența, cu voința și cu puterea sa fizică?

Ce listă lungă și dureroasă s'ar putea scrie despre păcatele individuale, familiare și sociale!

Pentru ce? Cuvântul lui Hristos cuprinde tot adevărul: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Fără El e lipsă de putere, regres, decadentă. Prin El, dimpotrivă, este asigurată biruința, nu numai asupra elementelor și puterilor, ci și asupra a ceea ce este nu numai asupra elementelor și mai greu de învins în această lume: propria ta inimă.

Știți care este secretul adevăratei mărimi, a acelei mărimi care te face stăpân nu asupra acestei lumi, ci pe tine însuși, mărire fără de care eroii istoriei au fost de multe ori niște sârmani eroi? Secretul acesta este Isus Hristos.

Adevărata mărime stă în a-ți da seama de slăbiciunea ta, în lepădarea de sine.

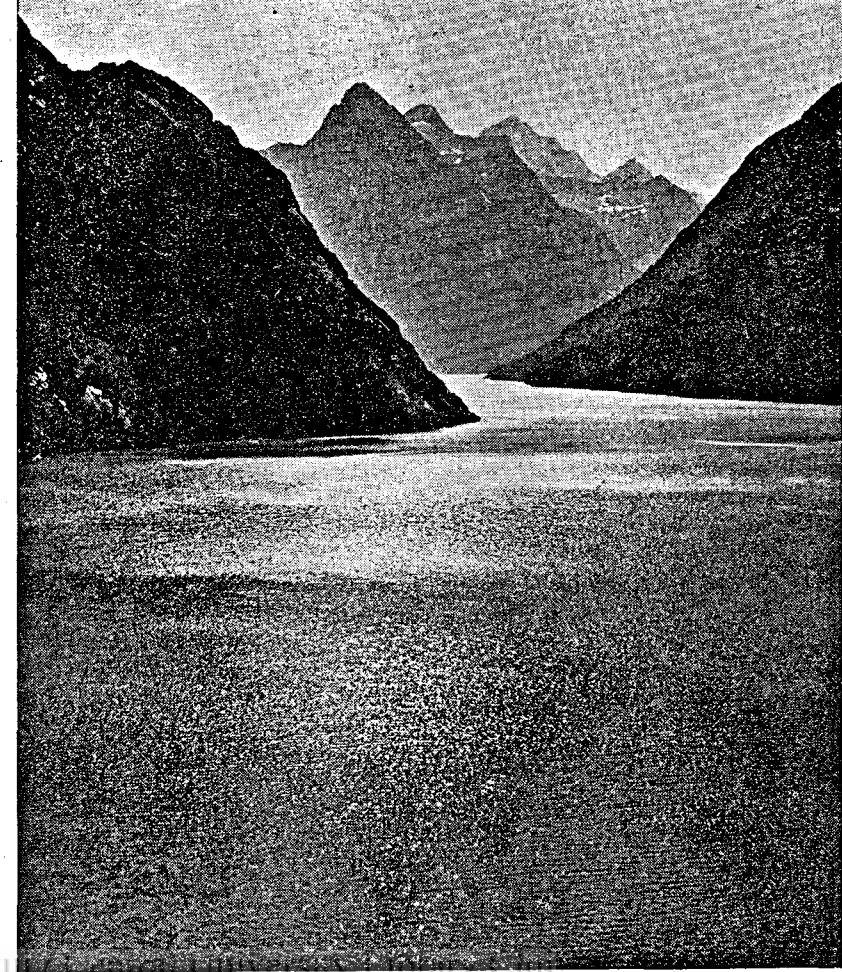
Pentru a cunoaște aceasta, trebuie să treci pe la Cruce, unde Omul durerii a învins slăbiciunile noastre pentru a le schimba în biruințe.

Carcera Mamertini

Deși creștinismul s'a dovedit dela început că este adevărata religie, superioară oricărui sistem filosofic sau cult păgân, cu toate acestea a întâmpinat multe împotriviri din partea celor interesați. Datorită însă moralei înalte și a învățăturilor sale sfinte, precum și zelului și abnegației cu cari creștinii propovăduiau cuvântul curat al lui Hristos, creștinismul și-a croit drumul prin lumea păgână. Mare parte dintre creștini au pecetluit cu sângele lor propovăduirea Evangheliei și apărarea dreptei credințe. Cuvintele lui Isus Hristos: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Si învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit...”, au fost păstrate cu multă sfințenie de credincioși, constituind marele program al Bisericii creștine, început cu Apostolii și continuat mai târziu de alți credincioși zeloși.

Saul din Tars, marele Apostol al Neamurilor, prin călătoriile sale misionare, întreprinse în diferite părți ale imperiului Roman, unde a predicat Evanghelia și prin multele epistole pe cari le-a scris comunităților, a contribuit foarte mult la răspândirea creștinismului.

Roma era pe vremea aceea capitala lumii și reședința împăraților cari porunceau tuturor popoarelor de pe fața pământului. Împăratul și suita sa n'aveau nici o cunoștință despre Nazarineanul cel umil și nici despre preceptele sfinte ale Sale. Cu toate acestea, Evanghelia, care este „puterea lui Dumnezeu”, pătrunse nu numai în casele sărăcăcioase ale poporului de rând, dar ajunse și în palatul Cesarului. În nici o parte nu era o atmosferă mai stricată mai viciată și mai protivnică creștinis-

mului, ca la curtea romană. Nerone, așa cum îl descrie istoria, era înconjurat de curtezani corupți, pătimiși și lingușitori. În aparență era imposibil pentru creștinism să prindă rădăcini la curtea unui astfel de împărat, într'un mediu atât de stricat. Mulți însă, chiar din casa împăratului, au îmbrățișat noua credință, și fără teamă de consecințe, au început să vestească și altora învățăturile lui Hristos, cari le erau așa de scumpe.

Cu ocazia ultimei sale călătorii la Ierusalim, Apostolul Pavel fu prins, dar ceru să fie judecat de Cesarul. Doi ani de zile rămase el în Roma și i se permise să predice Evanghelia într'o casă particulară, fiind legat în lanțuri. În acest timp de captivitate, Pavel scrisese două epistole: una Colosenilor și alta Filipenilor. Aceste epistole conțin adevăruri de mare însemnătate pentru creștinii din toate timpurile. Dumnezeu ocroti

Frumusețea naturii ne îndreaptă mintea spre Acela care a făcut totul pentru fericirea noastră.

pe servul său, și contra așteptărilor multora, la prima judecată făcută de Nerone fu găsit nevinovat și i se dete drumul.

Mulțimea cea mare de convertiți, chiar dela curtea împăratului, aprinse mânia acestuia împotriva lor. El găsi odată un pretext pentru a deslănțui cea mai îngrozitoare persecuțiune din câte au venit asupra creștinilor. Fiind învinuit că ar fi dat foc orașului Roma, el aruncă vina asupra creștinilor, cari fură uciși în modul cel mai barbar. Apostolul Pavel scăpă de această persecuție, pentru că cu puțin timp înainte de izbucnirea ei, el părăsise orașul Roma.

Activitatea rodnică a Apostolului după liberarea din Roma nu putea să rămână mult timp ascunsă atenției vrăjmașilor Evan-

gheliei. Invinuit că el ar fi pus la cale arderea orașului, Pavel fu prins și adus din nou la Roma, unde avea să fie judecat și de astă dată condamnat la moarte. Înainte de condamnarea sa, Sfântul Pavel și-a petrecut ultimele zile în carcera Mamertini. Călătorul care are ocazia să viziteze Roma poate vedea și azi celula întunecoasă, unde a fost închis servul lui Dumnezeu. Ca să poți pătrunde înăuntru, trebuie să cobori în jos câteva trepte. Celula este făcută din piatră și forma ei este rotundă, având două încăperi, una sus și alta dedesupt. Pe vremuri numai încăperea de sus avea trepte pe unde se putea intra înăuntru, iar cea de dedesupt era izolată. În încăperea de jos erau încarcerati cei mai periculoși oameni, înainte de a fi judecați și condamnați. Ei erau introduși printr'o deschizătură la mijlocul încăperii de sus unde se afla un grătar de fier; apoi acest grătar se ridica și condamnații erau lăsați în jos prin această deschizătură, singura deschizătură pe unde cei închiși primeau hrană și apă și pe unde erau scoși și aduși înaintea judecătorilor. În această carceră umedă și întunecoasă a fost închis bătrânul Apostol.

Carcera Mamertini, — oricât de străin și necunoscut ar părea acest nume, de el însă se leagă amintirile celui mai rodnic dintre Apostoli, în legătură cu ultimele clipe ale vieții sale. Fără amici, lipsit aproape cu desăvârșire de sprijinul fraților săi de credință, pe cari altă dată îi îndemnase și îi încurajase cu sfaturile sale prețioase, aci a petrecut ultimele zile ale vieții sale. Cu toată suferința și mizeria, cari au contribuit în mare măsură la șubrezenia lui corporală, Pavel înălță sus stindardul crucii lui Hristos. Ca și Maiestrul său, el fusese un călător fără patrie și trăise pentru binecuvântarea celor fără de nădejde în lumea aceasta.

Incarcerat într'o celulă întunecoasă și igrasioasă, cu sănătatea sdrcinată, așteptând din zi în

zi să fie judecat și condamnat, s'ar fi putut spune că ultimile sale zile au fost zile amare și pline de des-nădejde. Lucrurile nu au stat așa. Din carcera Mamertini, din situația tristă în care se afla, el scrise cele mai duiioase și cele mai mișcătoare cuvinte „fiului iubit”, cum îl numește pe tânărul Timotei, cuprinse în a 2-a epistolă. Inima sa era legată mult de tânărul Timotei, care luase parte la toate suferințele, oboselile și bucuriile Apostolului. Pentru acest motiv el scria: „Către Timotei, copilul meu prea iubit: Har îndurare și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Hristos Isus, Domnul nostru!... Căci mi-aduc aminte de lacrimile tale și doresc să te văd ca să mă umplu de bucurie”. Dându-și seama că Timotei nu l-ar mai găsi în viață, el îl sfătui ca un părinte: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n'are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului”.

Apostolul Pavel răspânda în

DEPARTE DE MINE

Departe de mine, voi, gânduri urite!

Lăsați-mă singur-acum!

Voi, toate, de vreme 'ndelungă 'nnegrite,

Plecați! Părăsiți-mă, spun!

Lăsați-mă singură de-acum 'nainte

Cu dorul sufletului meu

Cu gându-mi purtat pe-aripi nevăzute

Spre ceruri. Acolo doresc să fiu eu.

Eugenia Popov

jurul său o atmosferă sfântă, așa încât toți cei cari veneau în contact cu el, simțeau legătura lui cu Prințul Vieții. Ceea ce dădea putere predicii lui, era viața sa care oglindea adevărul cel sfânt pe care el îl vestea. „Aici se află puterea adevărului. Influența neprefăcută și nesilită a unei vieți sfinte este predica cea mai convingătoare ce poate fi ținută în favoarea creștinismului”.

Din carcera Mamertini, Pavel fu scos să fie judecat de Cesarul. Cuvintele sale au făcut o adâncă impresie asupra lui Nerone și asupra celor de față. În cuvinte foarte mișcătoare, el desfășură adevărurile prețioase ale Evangheliei și atrase atenția celor de față asupra jertfei lui Hristos, adusă pentru omenirea păcătoasă. Cu toate argumentele convingătoare, el fu condamnat să i se taie capul.

Au trecut aproape douăzeci de secole de când și-a vărsat sângele ca martir și ca martor al lui Hristos. Nimeni însă nu a fost cu el ca să poată reda în totul evenimentele ultimelor clipe din viața sa, petrecute în carcera Mamertini, și dela timpul când a fost judecat până ce i s'a tăiat capul. În epistola scrisă lui Timotei el lasă să se întrezărească sentimentele lui și consacrarea vieții pentru Maiestrul său: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da în 'ziua aceia', Domnul, Judecătorul cel drept, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”.

Asemenea unei trâmbițe, aceste cuvinte au sunat în decursul veacurilor trecute și au adus curaj și statornicie miilor de martiri, cari și-au dat viața pentru Evanghelie, precum și multă mângâiere și îmbărbătare celor ce au suferit și sufăr prigoniri pentru credința lui Isus Hristos.

M. Manea

Porunca a treia

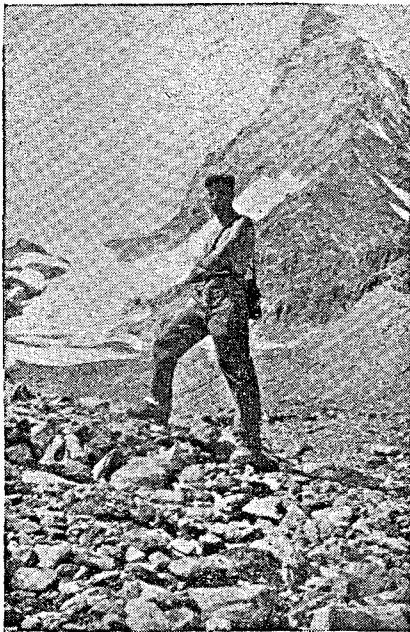
„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui”.

Prima jumătate a acestei porunci este un ordin; a doua este o amenințare.

A lua Numele lui Dumnezeu în deșert, însemnează a înjura, a blestema, a pronunța Numele lui Dumnezeu cu nerespect. Este unul din păcatele cele mai cutozătoare pe cari le poate săvârși un om. Cel ce blestemă are aerul de a înfrunta pe Cel Atotputernic. In ce mă privește, am cea mai tristă părere despre acela care încearcă să amestece Numele cel sfânt al Creatorului cerului și al pământului, în blestemele lui și în expresiile lui necuviincioase. Nu există crimă de care să nu-l cred capabil pe unul ca acesta.

Să ne închipuim că ați auzi pe vreun ștregar de băiat repetând numele tatălui vostru pe un ton batjocoritor și desprețuitor. Nu-i așa că nu v'ați simți bine? Si dacă, cu toate opunerile voastre, el ar stărui în atitudinea lui mai departe, amestecând numele care vă este cel mai scump din lume, cu cuvinte necuviincioase și cu minciuni, nu-i așa că v'ați simți foarte revoltați? „E foarte inovat!”, ați striga; „merită să fie pedepsit”. Când Domnul spune că nu va lăsa nepedepsit pe acela care ia Numele Său în deșert, nu e nimic care să ne surprindă.

Părăsiți deci obiceiul — vai! așa de comun în țara noastră — de a zice: „Doamnel” sau „Dumnezeul meu!” când vorbiți despre ceva, și încă despre lucrurile cele mai neînsemnate. Fără îndoială, că repetarea acestor cuvinte nu înseamnă numaidecât jurământ sau injurătură; dar, vă rog, ce este altceva decât luarea Nume-lui lui Dumnezeu în deșert? De

altfel, aduceți-vă aminte de porunca așa de clară și directă a Mântuitorului: „Să nu jurați nicicum.... Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu”; ce trece peste aceste cuvinte, vine dela cel rău”.

Scumpii mei copilași, mai sunt încă și alte feluri de a călca această poruncă. Atunci când băieții cei mici sau fetițele se pleacă pe genunchi spre a spune „Tatăl nostru” fără să se gândească la ce spun, ei iau Numele lui Dumnezeu în deșert. Dacă vreunul din prietenii voștri, despre care ați ști că n'are niciun simțământ de prietenie pentru voi, ar veni și v'ar adresa, repede ca un papagal, tot felul de complimente, lăudându-vă virtuțile, dându-vă asigurări de iubirea lui și rugându-vă să-l iubiți și voi la rândul vostru, n'ați fi inclinați să credeți că își bate joc de voi și nu l'ați izgoni din fața voastră? Cum ați putea deci crede că Dumnezeu, care are dreptul la tot res-

pectul vostru, la adorarea voastră cea mai adâncă, are să vă asculte cu plăcere dacă vă rugați lui numai cu buzele?

Unul din cei mai învățați oameni cari au existat vreodată, Isaac Newton, se descoperea totdeauna cu respect când cineva pronunța înaintea lui Numele lui Dumnezeu: pildă demnă să fie imitată de noi toți!

Porunca a treia ne mai oprește de a face glume pe socoteala religiei, și mai ales să luăm în derâdere Sfintele Scripturi. A râde de lucrurile sfinte sau a căuta să facem pe alții să râdă de aceste lucruri, este tot așa de grav ca și un jurământ.

Călcarea jurământului sau jurământul fals, este unul din feliurile cele mai urite, cele mai îngrozitoare, de a călca această poruncă. Un jurământ fals este atunci când Dumnezeu este luat ca martor că se spune adevărul, deși se știe destul de bine că tot ce se spune este un neadevăr.

Nemuritorul întemeietor al republicii Statelor-Unite, marele și virtuosul Washington, zicea astfel într'un ordin de zi pe armată:

„Generalul speră că ofițerii se vor strădui, prin exemplul și prin influența lor, să pună stavilă obiceiului de a înjura; și atât ei cât și subalternii lor, își vor da seama că dacă noi insultăm pe Dumnezeu Cel Atotputernic prin purtarea noastră nelegiuită, cu niciun chip nu vom putea nădăjdui binecuvântarea cerului. De altfel, acesta este un viciu josnic și urit, pe care tot omul simțit și cum se cade nu poate face altceva decât să-l desprețuiască”.

Călcarea poruncii a treia este pedepsită adesea chiar de Dumnezeu în lumea aceasta, și încă cu o asprime izbitoare. Cei ce rostesc blesteme nu sunt urmăriți de legile omenești, dar Dom-

André-Marie Ampère

(1775 — 1836)

cut cunoscut Institutului descoperirea sa. Nemulțumit însă, el își continuă lucrările și în anul următor descopere primele elemente ale electro-dinamismului. Și în domeniul fizicii Ampère a continuat să pună în uimire pe contemporanii săi, strălucind în nenumărate rânduri. El a fost primul care, a avut ideea telegrafului electric și în același timp cu Arago, pe aceea a electro-magnetului, ca să nu cităm decât cele mai de seamă invenții ale sale.

Franța, recunoscătoare, îl acopere cu cinste pe acela căruia posteritatea îi aduce astăzi omagiul ce i se cuvine. Dar dacă și noi ne inclinăm împreună cu ea în fața inteligenței geniale a aceleia care a contribuit într-o măsură atât de mare la progresul științei, admirația noastră nu o datorăm numai savantului, ci și creștinului. Incă odată spunem împreună cu Ampère, că e lucru dovedit că „spoiala de știință îndepărtează pe om de Dumnezeu, dar știința multă îl apropie de El”. Ca om și ca creștin e tot atât de plăcut cum este și ca savant.

Crescut de tatăl său care i-a fost singurul educător și care posedă o temeinică cultură latină, tânărul Ampère a trăit la țară, unde, departe de orașe și de corupție, el a găsit în mijlocul naturii încântătoare pe Dumnezeu, pe care a învățat să-L iubească. Rousseau și Diderot erau autorii lui favoriți, iar Imitația lui Hristos avea să fie cartea lui favorită, atunci când încercarea și suferința aveau să vină peste el. De tânăr, soția sa îl lasă văduv cu un copil mic de tot. Niciodată

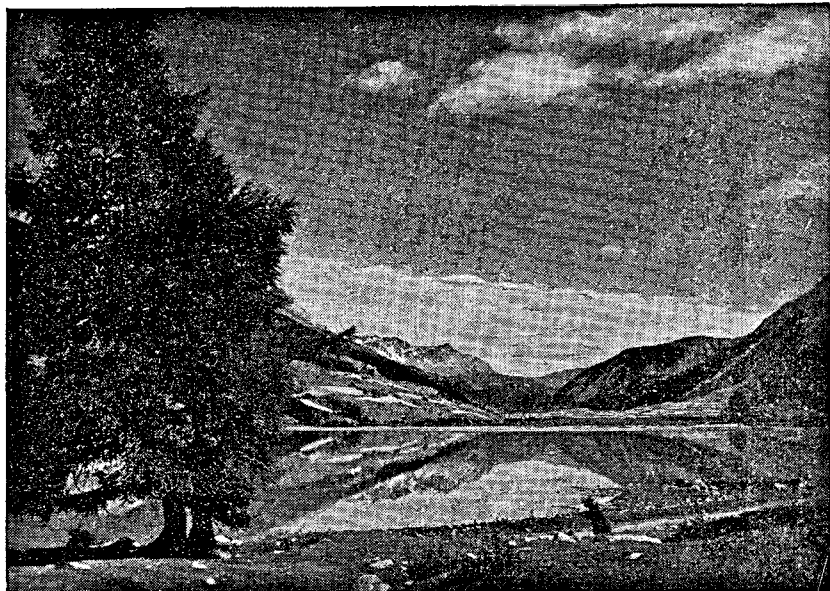
Născut la Lyon în anul 1775, ritele generoase în toate timpurile primii ani ai tinereții sale s'au

scurt la Poleymieux-lez-Mont d'Or, un sat în apropiere de Lyon. Dotat cu o inteligență sclipitoare, copilul lasă să se întrevadă ceea ce va fi mai târziu omul. Il interesează orice: literale tot atât de mult ca și științele; niciun domeniu nu-i este străin sau indiferent. De un temperament înflăcărat și o inimă sensibilă, muzica și poezia îl mișcă și îl inspiră.

Pe când era încă în vârsta adolescenței, cei mai frumoși ani din viața sa sunt întunecați de grozăviile Revoluției și în anul 1793, pe când ghilotina stătea ridicată zi și noapte, datorită urii, mereu trează, a Comitetului Salvării Publice, el vede cu nemărginită durere pe tatăl său, acuzat de moderantism, urcând eșafodul. Tânărul Ampère are puterea să suporte această lovitură; se dedică atunci cu totul studiului botanicii și în timpul acesta inventează el o limbă universală cu singurul scop de a apropia pe toți oamenii și de stabili o pace definitivă între ei! Sfântă și mișcătoare utopie, încercată de spi-

ri! In anul 1801, găsim pe Ampère profesor de fizică la Bourges, unde scrie o lucrare savantă asupra calculului probabilităților, intitulată: **Considerații asupra teoriei matematice a jocului**, care l-a ajutat să primească o catedră la colegiul din Lyon. De aici încolo, Ampère ocupă multe funcțiuni și titluri, dar cum el era mai mult stingherit decât măgulit de acestea, preferă mai de grabă liniștea laboratorului său de fizică de unde avea să pornească una dintre descoperirile cele mai importante pe care știința modernă o va primi, o va perfecționa și o va folosi totdeauna: electro-magnetismul. Aceasta a avut loc în anul 1819. I-au trebuit marelui savant, pe atunci profesor ajutor de astronomie la Facultatea de științe, două luni, pentru a descoperi legea care-i va purta numele. În luna Iulie, imediat după primirea scrisorii din partea lui Oersted, profesor la Copenhaga, care i-a dat directive, și-a început cercetările și în luna Septembrie din același an, Ampère, biruitor, a fă-

Ampère nu mai putea fi consolată pentru pierderea soției tinereții sale, a celei mai iubite dintre femeii. Căsătorit pentru a doua oară, el nu mai putea să uite niciodată pe „aceea care a fost cel mai mare bun al vieții sale”, așa după cum se poate vedea dintr-o scrisoare adresată fiului său, Jean-Jacques.

Religia pentru Ampère era o realitate. Puțini biografi s'au ocupat să arate pe creștin în acest savant. În însemnările sale personale, ne-a lăsat aceste frumoase cuvinte: „Spiritul nu face altceva decât să ne conducă spre adevăr și spre binele suprem. Fericit acela care se desbracă pe sine pentru a fi îmbrăcat! Cel care calcă în picioare înțelepciunea deșartă pentru a primi înțelepciunea lui Dumnezeu, disprețuiește spiritul atâta timp cât lumea îl laudă! Dacă vrei ca părerile tale să fie potrivite cu adevărul, nu ți le potrivești cu ideile oamenilor. Doctrina lumii e doctrina pieirii. Trebuie să devii simplu, smerit și despărțit cu totul de lume; trebuie să fii calm, stăpân pe tine însuși și să judeci cu Dumnezeu. Lumea trece. Dacă te hrănești cu deșertăciunile ei, vei trece și tu ca ea.

Dar adevărul lui Dumnezeu rămâne în veci; dacă te hrănești cu adevărul, vei rămâne ca el”.

Creștin convins și plin de zel, Ampère ar fi voit ca fiecare să împărtășească convingerile sale. Scrisorile pe cari le-a schimbat cu prietenul său Bredin, sunt străbătute de un zelos spirit de prozelitism. În mijlocul meditațiilor sale, Ampère desvăluie în jurnalul său de zi o frumoasă convingere evanghelică: „Ești dator să studiezi toate în lumea aceasta, dar să nu le privești decât cu un ochiu; iar celaltă ochiu să stea mereu ațintit spre lumina cerească. Ascultă pe savanți, dar să nu-i ascuți decât cu o ureche, iar

celaltă să fie totdeauna gata de a primi accentele dulci ale prietenului tău ceresc; scrie numai cu o mână, ține-te de haina lui Dumnezeu cum se ține un copil de haina tatălui său”.

Față de acest pios savant, putem repeta cuvintele filosofului J. Bredin, prietenul lui Ampère: „Nu știi ce să admiri mai mult: inima lui sau creierul lui. Niciodată n'a iubit un om ca omul acesta”.

Talitha

CĂTRE CETITORI

Încă un an „Amicul” a continuat să îndrume pașii Tineretului pe calea cea aducătoare de fericire a unei viețuiri morale. Invățăturile lui au săturat sufletele flămânde ale multora, cari au găsit în el un adevărat „Amic”, și mai ales pe Amicul Acela care a făcut totul pentru binele omenirii.

În curând va începe un an nou de activitate. „Amicul” nu va pregeța să vă aducă sfaturile prețioase în paginile-i frumoase. Invitați-l, și el va veni bucos. Recomandați-l și amicilor voștri. Atunci cu toții veți fi recunoscători „Amicului” și „Amicul” vă va fi recunoscător. Redacția

(Urmare dela pag. 10)

așa zel, cum n'ai făcut niciodată până acum. Deprinde-ți mintea să iubească Biblia, să iubească rugăciunea și adunarea de rugăciune, să iubească ora de meditație, și mai presus de toate, ora când sufletul tău comunică cu Dumnezeu. Trebuie să fii pătruns de atmosfera cerului dacă vrei să faci parte din corurile îngerești în căminurile de sus.

Acum începi un nou an din viața ta. O nouă pagină este întoarsă în cartea îngerului raportor. Care va fi raportul ce se va scrie pe paginile ei? Va arăta el nepăsarea ta față de Dumnezeu și datorile tale neîmplinite? Bunul Dumnezeu să te ferească! Fă ca acolo să se scrie un raport de care să nu te rușinezi, dacă ar fi dat la iveală privirilor oamenilor și îngerilor.

Te sărută,
Mama ta!

ACUL MAGNETIZAT

Inchid ochii și mă gândesc la el.... Il văd.... Cu părul cărunț, ce îi acoperea capul numai pe margini, ca o cunună de argint căreia îi lipsește partea din față, cu ochii blajini, umbriți de niște sprâncene bogate, de asemenea încărungițe, cu o pereche de mustăți ce stăruiau lateral și în jos și se continuau apoi cu o barbă albă — gura o bănuiam numai, căci nu se mai vedea, — parcă era un apostol. Așa era bunicul. Cât de mult ne plăcea nouă, nepoților, să-l ascultăm în serile de vară cu aerul parfumat de multele flori din grădină, străbătut de tonurile minunate ale privighetorilor neobosite din zăvoiu din vale! Si ne părea rău că timpul acesta așa de plăcut trecea mai repede ca de obicei! Am fi dorit să ascultăm într'una glasul lui melodios, dar copilăria noastră a trecut ca un vis și vieța ne-a dus departe de coliba aceea dela țară cu prispă-i vrăjită de poveștile lui adevărate. Căci el nu ne spunea povești cu smei și feți frumoși, ci întâmplări minunate, povestite în Cartea Sfântă.

Intr'una din vacanțele de vară, când am venit cu toți acasă din locuri depărtate pe unde părinții ne dusese la carte, n'am mai găsit pe bunicu.... Dar lipsa lui și durerea provocată de această lipsă, făceau să răsune stăruitor în urechile noastre tâlcurile povestirilor lui din Biblie și învățăturile lui minunate, sortite să aibă un rol hotărâtor în vieța de mai târziu.

Imi aduc aminte foarte bine. Intr'o seară eram cu toții adunați în jurul lui pe prispă. Tocmai terminase de povestit întâmplarea cu Elisei și tânărul școlar căruia îi căzuse securea în apă, și cum profetul făcuse ca fierul să plutească pe deasupra apei. Bunicul și-a ridicat fruntea, a încruntat puțin sprâncenele stufoase, a dat roată cu privirile-i iscoditoare peste noi cei de față, și apoi a pus întrebarea: „Afară de Elisei,

mai știți voi pe cineva care poate să facă să plutească fierul?”

Ne uitam unii la alții nedumeriți, și rușinați oarecum, că nu se găsea niciunul care să dea un răspuns la întrebarea lui. Cele câteva clipe de tăcere ce urma, părea că nu se mai sfârșesc. Noi așteptam cu privirile țintă la fața bunicului. Nimeni nu se pricepea să dea un răspuns și așteptam tot dela el deslegarea, care a și venit.

— Eu pot, zise el.

Noi eram gata să credem orice ne spunea bunicul, dar asta era prea de tot. Curiozitatea noastră ajunsese la culme. Bunicul observase îndoiala de pe fețele no-

stre. Iși fixă privirile asupra fratelui meu mai mare și cu o mișcare a capului, care însemna „dute”, îl trimise să aducă un pahar cu apă, un ac de păr și un ac de cusut. Peste câteva clipe toate acestea erau înaintea lui. El a îndoit capetele acului de păr în formă de cârlig dublu, cum ar fi două degete dela mână încovoiate în lăuntru. A cumpănit acul de cusut pe aceste două îndoituri și l-a cufundat încetșor în apă. Când a atins apa în toată lungimea lui în același timp, părea că apa se scovârda și ea sub el; și cu toate că îndoiturile acului de păr se afundau din ce în ce mai mult în apă, acul de cusut rămânea plutind la suprafață. Pentru noi era o minune să vedem acul plutind încoace și încolo, după cum suflam spre el.

După câțva timp, el a cufundat din nou acul de păr încovoiat la vârfuri, l-a vârît pe sub acul de cusut și l-a scos din apă. Apoi a frecat acul de cusut de un mic magnet pe care îl avea unul din frații mei, și l-a pus iarăși cu atenție în apă. Dar, lucru ciudat! Parcă nu mai era tot acul acela. Oricum i-ai fi așezat vârfurile, ele veneau totdeauna în aceeași direcție — nord-sud. Părea că o mână nevăzută îl împingea și-l aducea totdeauna în aceeași poziție. Arăta totdeauna spre Steaua Polară.

Cum priveam așa cu viu interes, bunicul zise:

— Vedeți ce deosebire este când acul a fost atins de un magnet. Înainte de a fi făcut așa, acul era ca și un oțel obișnuit; acum a fost magnetizat și aceasta face ca să ia o direcție anumită. Aceasta îi dă un loc fix și o poziție neschimbată față de toate celelalte lucruri. Atâta timp cât acul rămâne magnetizat, își va păstra această poziție pe apă. Si dacă puterea care îl ține astfel slăbește, nu aveți altceva de făcut decât să-l atingeți iarăși de magnet.

Si cum acul plutea pe apă înaintea noastră, ținându-și vârful nemișcat spre miazănoapte, el ne spunea că Domnul Isus este numit uneori „Magnetul Divin”, și că ființele omenesti cari plutesc încoace și încolo fără nicio direcție precisă, pot veni în atingere cu Magnetul Divin. Ce schimbare minunată se produce prin această atingere! Ei nu mai sunt abătuți din cale de orice curent împotrivitor pe care l-ar întâmpina în vieță, ci primesc o direcție anumită și o stea călăuzitoare, care în cele din urmă îi aduce în port la loc sigur. Atingerea lui Hristos este aceea care schimbă vieța. La atingerea Sa, noi suntem transformați și îndrumați pe o cale precisă și spre un țel neclintit, — o vieță folositoare pentru semenii noștri aici pe pământ, și vieța veșnică în împărăția pe care El ne-o dă ca moștenire și către care mergem, dacă ne lăsăm călăuziți de El și primim putere dela El.

După șaptea și răsplată

Sandu Florișor era cel mai ne-trebnic băiat din tot orașelul. A-titudinea nehotărită a tatălui său contribuise foarte mult la aceasta.

— Nu ține băiatul așa din scurt. Dacă te porți așa cu el, n'o să mai fie niciodată bărbat.

Si așa crescuseră Sandu, o spaimă pentru vecini. In deosebi bătrânii neputincioși și schilozi erau ținta glumelor lui răutăcioase. Dar dintre toți, o biată bătrână, încovoiată sub povara anilor mulți și necăjiți, își primea în fiecare zi partea de insulte cu cari Sandu o dăruia așa de îmbelșugat, atunci când trecea sprijinindu-se în toiagul ei ca să ia apă dela fântâna din curtea școlii.

— Ia uitați-vă! Nu-i așa că bătrâna asta cocoșată seamănă cu un semn de întrebare? Si izbucnind într'un hohot de râs, parcă cine știe ce ispravă făcuse, se luă după biata bătrână, imitându-i mersul și strâmbându-se la ea. Dar cu toate astea, bătrâna mergea înainte, fără să spună un cuvânt de mustare. Intr'o zi totuși se întoarse, și cu o voce muștrătoare zise:

— Du-te acasă, copile, și citește istorioara despre Elisei și cei doi urși cari au ieșit din pădure.

— Să-ți fie rușine să râzi de o femeie nenorocită, zise Costel Marian. Eu am auzit pe bunicuța că această bătrână a ajuns așa din pricina oboselilor pe cari le-a suportat în viață cu creșterea unui copil idiot. De ce să-ți bați joc de ea?

— Ce-mi pasă mie? De ce a ajuns așa? răspunse Sandu pe un ton plin de obrăznicie. Eu n'aș mai ieși în văzul lumii, dacă aș fi o așa pocitanie. Ia uitați-vă!

— Vai, să-ți fie rușine! strigă Costel. „Să-ți fie rușine”, strigară toți ceilalți cari erau de față, și ascultase la insultele nerușinate ale lui Sandu, adresate bătrânei gârbove.

Si pentru a arăta compătimirea lor față de bătrână, mai mulți dădură fuga să-i dea ajutor. Dar Costel Marian, cel mai în vârstă dintre toți, un exemplu de bună-tate și iubire, fu primul.

— Las' să scot eu apă, măicuța, zise el, luându-i politicos găleata din mână.

Vocea bătrânei tremura de emoție și zise printre lacrimi:

— Ți mulțumesc, maică. Dumnezeu să-ți ajute să nu fii încercat niciodată de o suferință.

— Si chiar dacă s'ar întâmpla așa ceva, răspunse Costel cu bună-tate, atunci ar trebui să fie datoria și plăcerea tinerilor să-mi vină în ajutor. Unul dintre noi vă va aduce apă în fiecare zi, așa că n'o să mai aveți nevoie să vă mai obosiți până aici.

— Da, așa vom face, strigară în cor băieții cari erau de față.

— Domnul să vă binecuvinteze, Domnul să vă binecuvinteze pe toți! Apoi își șterse lacrimile și se îndreptă spre coliba ei sărăcăcioasă de lângă școală.

Sandu Florișor fu reclamat învățătorului, care-l pedepsi cu o

săptămână de arest. Pentru el era cel mai mare chin: el să stea în clasă și să învețe lecțiile, cari nu-i prea plăceau, iar ceilalți să se joace. Dar chinul acesta era cu totul neînsemnat pe lângă cel care trebuia să vină ca pedeapsă pentru faptele sale.

Era în ziua a doua de arest. Sandu stătea la fereastra clasei și privea cu jind la colegii lui cari sburdau prin curte. Pândi momentul când învățătorul era adâncit în lucrările lui, sări pe fereastră și se furișă în curte, strigând de bucurie și mândru de îndrăzneala lui.

— Acum să mă mai pună la arest, dacă poate, striga el cu îndârjire, fugind de-a-ndaratelela cu mâinile ridicate, când — deodată glasul său amuți, Sandu nu se mai văzu, și în clipa următoare se auzi o căzătură grea și un geamăt ce venea parcă din fuidul pământului. Toți rămaseră încrămeniți.

Fântâna din curtea școlii intra-se tocmai atunci în reparație și lucrătorii plecaseră pentru puțin timp să-și adune sculele și materialul trebuitor lucrărilor. Din neglijență, fântâna nu fusese acoperită, și tocmai în momentul când se credea triumfător, Sandu, mergând cu spatele înainte, se prăbuși în ea. Printre copii panică. Toți s'au repezit la locul nenorocirii. Costel Marian, cel mai curajos dintre toți, luă îndată o frânghie, se legă cu ea de mijloc și se coborî în fântână, ținut de camarazii lui de afară. Fântâna era adâncă, dar din fericire în ziua aceea era aproape fără apă. Lucrătorii o golise cu puțin mai înain-

te, ca să poată lucra. Sandu fu găsit zăcând în nesimțire în fundul fântânii. Cu o mână cuprinse cu grijă corpul leșinat și sângerând, iar cu cealaltă apucă frânghia și făcu semn celor de afară să fie tras în sus. Fața nenorocitului Sandu era de o paloare mortală. Spaima se putea ceti pe fețele tuturor.

Intr'o tăcere generală, fu dus în casa bătrânei; care se găsea foarte aproape. Ea urmărise toată întâmplarea dela fereastra colibeii sale, și se grăbise să le iasă înainte, sprijinită în toiagul ei. Si iată pe Sandu culcat pe un pat sărăcăcios în modesta căsuță a aceleia pe care el o insultase și o disprețuise. Ea era credincioasă față de Acela care zisese: „Faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă ocărăsc și vă prigonesc”.

Tăcerea ce cuprinsese pe toți cei ce se aflau în mica încăpere a bătrânei, era întreruptă de rugăciunile ei către Dumnezeu pentru cel suferind. Micile ei sticlute cu camfor și alte doctorii reînviătoare, pe cari i le adusesse vecinii binevoitori, fură înțrebuițate pentru alinarea durerilor lui Sandu. Cu puțină apă caldă spălă rănile adânci de pe capul lui, legându-le cu niște bandaje pe cari le avea puse bine pentru vreme de nevoie. Între timp unii se dusesse după medic, iar alții anunțase pe învățător. Abia după consultația medicului s'a știut că rănile dela cap nu erau singurele, și starea lui era foarte gravă. Intins pe o targă, Sandu fu transportat — tot în nesimțire — la casa părintească. Ziua aceasta lăsă o adâncă impresie asupra școlarilor, asupra învățătorului și asupra tuturor celor ce auzise despre nenorocire.

Câteva ore mai târziu, o ceată

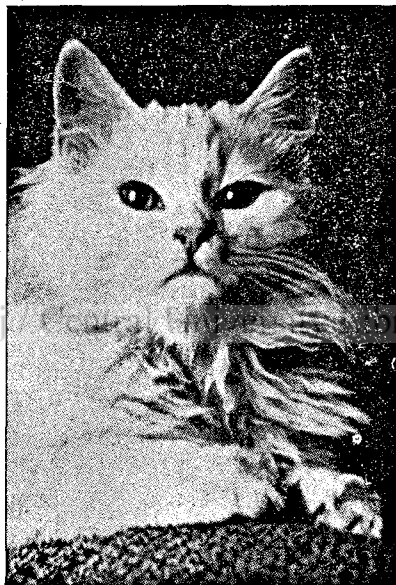
de băieți se adunară pe locul de joacă. Toți vorbeau în șoaptă. Teama era zugrăvită pe fețele tuturor. Toți erau palizi și cuprinși de spaimă.

Costel Marian se apropie și întrebă:

— Cum îi mai merge lui Sandu? Stie vreunul dintre voi?

— Ah, Costele! strigară mai mulți deodată, strângându-se în jurul lui. Nu știi? N'ai auzit? El deschide ochii, murmură ceva neînțeles, și plânge în neștire. Se crede că și-a rupt șira spinării.

La auzul acestor cuvinte, Costel izbucni în lacrimi. Câtva timp rămase nemișcat și cu privirile

pierdute, apoi cu voce tremurată dar hotărîtă zise:

— Iubiții mei colegi, vom uita noi vreodată învățătura acestei zile?

— O, nu, niciodată, răspunseră ei gânditori și clătînând din cap.

Sărmanul Sandu! Nici nu se poate descrie prin cuvinte suferințele lui trupești și sufletești, îndurate

pe patul de boală. Abia după multe zile de chinuri a fost în stare să se ridice puțin, cu corpul foarte slăbit și schilodit, și cu semne adânci pe frunte. Dar se petrecuse o schimbare și în sufletul lui: inima îi era schimbată, plină de căință și umilință. Când se însănătoși de-a-binelea, colegii îi făcură o vizită, felicitându-l. Când i-a văzut, a izbucnit în lacrimi și abia a putut șopti cuvintele: „Iertați! Iertați!”

Potrivit dorinței sale, bătrâna cea gârbovă fu invitată să locuiască într'o căsuță a tatălui său, pe care acesta o mobilă și o dădu bătrânei pentru tot timpul cât va fi în viață. Mama lui Sandu se îngrijea de toate cele pentru întreținerea ei. Indată ce i-a fost cu puțință, a scris bătrânei o scrisoare prin care îi cerea iertare de purtarea lui de altădată. Bătrâna îi răspunse, binecuvântându-l.

De acum încolo, jumătate din banii de buzunar dintr'un trimestru, Sandu îi dăruia bătrânei. El o vizita des în căsuța ce-i fusese dăruită, și o iubea ca pe mama sa. Recunoștea că pedeapsa de a rămâne pentru toată viața „schilod și cocoșat”, era dreaptă pentru el.

Iubiții juniori, povestea lui Sandu Florișor să fie o învățătură pentru voi. Păstrați-o în inimile voastre. Cinstiți pe bătrâni, fie ei săraci sau bogați, și fiți gata să le dați o mână de ajutor în nevoile lor. Să nu uitați că și voi ați avut trebuință de ajutor atunci când ați venit pe lume. Numai astfel pot tinerii și tinerele să răsplătească grija celor bătrâni, și Dumnezeu va binecuvânta inima tânărului care se pleacă cu respect în fața părului cărunț.

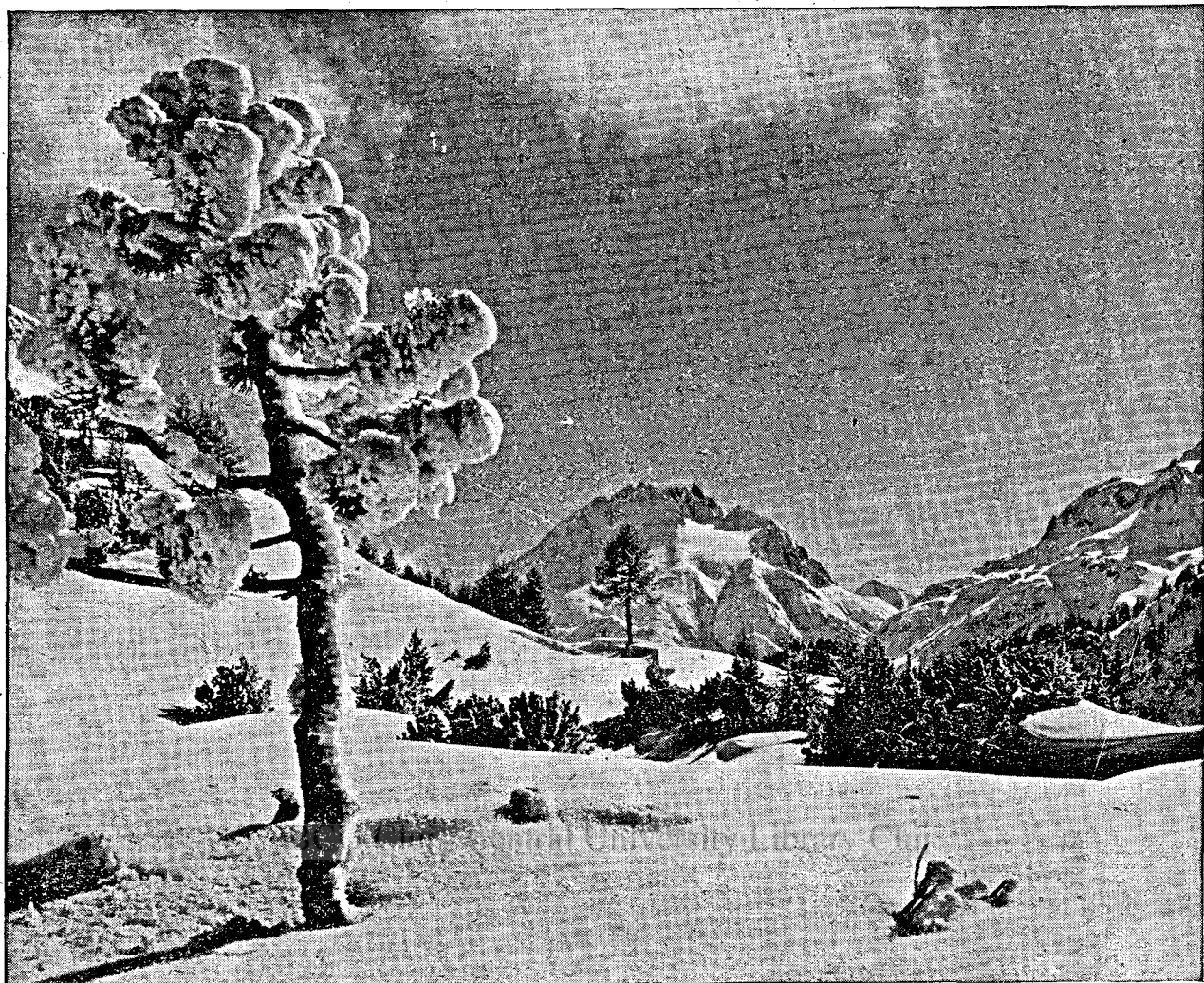
K. M.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada
Mittrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 6/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 10. Tip. și Edit. „C. E”. București IV. Str. Mittrop. Ghenadie Petrescu, 116.

CULMI ȘI PRĂPĂȘTII

De ce mă sbat să urc, mai tare lunec,
Cărarea 'n sus îmi pare mult mai grea,
Și strâmtă e, și lunecoasă prea,
De-am obosit, și simt că mă întunec!

Un pas, alunec, cad, și iar mă scol;
M'avânt din nou spre culmile cu soare!
Dar pe cât suiu, pe-atât de-amețitoare
Adâncuri vor să mă înghită'n gol!

Din nou mă svârl pe calea care duce
Spre plaiuri ce abundă de viețâl!
Ah! parcă prind puteri: zăresc prin ceață
Pe Hrist, purtând spre Golgota o cruce!

N. Carpen